

ஏற்படுத்தினார். போராளிகள் மத்தியில் புரட்சிகரமான அரசியல் சிந்தனைகளை செப்பனிடுவதற்காக வாசிப்புக்களை தூண்டியதோடு அவ்வாறான வாசிப்பிற்கு உரிய புத்தகங்களை அவர்களுக்கு பெற்றுக்கொடுத்தார்.

அவ்வாறான புத்தகங்களில் ஒன்று ரஷ்ய நாவலாசிரியர் மாக்சிம் கோர்கியின் 'தாய்' என்னும் நாவல் என அவர் சகபாடி பொட்டு கூறுகிறார்.

இந்த நாவலை வாசிக்கத் தூண்டியதோடு அவர்கள் வாசித்து முடிந்ததும் அவைபற்றிய கருத்துப் பரிமாற்றங்களைச் செய்தாராம்.

இந்த இடத்தில் இந்த நாவலை வாசியாதோரை கருத்தில் கொண்டு சில வார்த்தைகள் கூறுவது பலனாக இருக்கும்.

புகழ்பூத்த ரஷ்ய நாவலாசிரியர்களில் ஒருவரான Maxim Gorky என்பவரால் 1905 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற ரஷ்யப் புரட்சியின்போது எழுதப்பட்ட அழியா ஒவியம் இந்த 'தாய்'.

இதில் வரும் பெலகீயா (Pelageya) ஒரு பட்டிக்காடு. படிப்பறிவற்றவள். ஆலைத் தொழிலாளி ஒருவரின் மனைவி.

தாழ்வற்று வறுமைமிகு, விடுதலை தவறிக் கேட்டு, பாழ்பட்டு நின்ற தங்கள் நிலமையை விதிவசம் என ஏற்றுக்கொண்டவள்.

தாய் புரட்சிகரமான துண்டுப்பிரசுரங்களை ஆலைக்குள் இரகசியமாக கொண்டு செல்லும் அளவிற்கு மாற்றும் அடைகிறாள்.

வழக்கு விசாரணை நடைபெறுகிறது. புரட்சியைத் தூண்டியவன் என பவல் சைதூரியாவிற்கு நாடு கடத்தப்படுகிறான். ஆனால் அவன் முட்டிய விடுதலைத் தீ பரவுகிறது.

அவன் தாயும் அதற்கு விலக்கல்ல. நெஞ்சை நெருப்பாக்கும் சொற்களால் கதையைப் பின்னுகிறார் கோர்கி.

இதில் வரும் வழக்குரைகாதை, அதில் யாரின் துணையின்றியும் வாதாடும் பவலின் வாதம், நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தின் வழக்குரைகாதையை- சோக்கிரட்டிஸ் வழக்கை எம் கண்முன் நிறுத்தும்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் அலிப்பூர் கொலைவழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட அரவிந்தர் அவரின் சட்டத்தரணியான இளம் சித்தரஞ்சன் தாஸ்போல் தன் கதாநாயகன் பவல் மூலம் கோர்கி உதிரவிடும் சொற்கள் இரத்தத்தோடும் சதையோடும் பீறிட்டுப் பாய்வதை தமிழ்மொழி பெயர்ப்பிலும் காணலாம்.

தமிழீழத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திலும் இது போன்ற வழக்குரைகாதை உண்டு.

திரு.நடேசன் சத்தியேந்திரா தங்கத்துரை சார்பில்

கேள்வியை அந்தப் பத்திரிகையாளர் கிட்டுவிடம் கேட்கிறார்.

சற்று யோசித்துவிட்டு கிட்டு கூறிய பதில் பத்திரிகையாளரை வியக்க வைத்தது.

இலங்கையின் வரைபடத்தை எடுத்து அதில் சிறிலங்கா அரசின் போர்விமானங்கள் குண்டு வீசிய இடங்களுக்கு சாயம் பூசினால் முடிவில் தமிழீழத்தையும் அதன் எல்லைகளையும் காணலாம் எனக் கூறினாராம்.

சென்ற நாற்றாண்டின் எழுபதுகளில் சிங்கள இளைஞர் ஜே.வி.பி அணியாகப் புரட்சி செய்தபோது அவர்கள் குரூரமாக அழிக்கப்பட்டனர்.

ஆனால் அவர்கள் இருந்த பகுதிகளில் விமானக் குண்டு வீச்சுக்கள் இடம்பெறவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

கிட்டு தன் மண்ணைவிட்டு பிரிந்து இருந்ததை தாங்க முடியாது தவித்ததை தன் இனியவளுக்கு எழுதிய மடல்களில் கொட்டும் விதம் ஒரு சிறந்த இலக்கியப் படைப்பாளியை எம் கண்முன்னே நிறுத்துகிறது. எடுத்துக்காட்டாக,

“.....அங்கு

தெருவோரத்துச் சொறிநாய்களும்

கோபம் கொண்டு

அலையாய் மோதும்

மாரிக் கடலும்

அடித்து, அடங்கி

He agreed with the defence argument that the Coast Guard ship was not justified in intercepting m. v. Yahat, when it was in international waters and when the accused had revealed that the ship belonged to Honduras.

Dissatisfied with the judgment of the Trial Court, the Prosecution appealed to the Indian Supreme Court.

But the Supreme Court upheld the Trial Court finding and ordered the release of the accused... The Indian authorities, faced with the decision of the Indian Supreme Court, adopted an interesting approach.

They re-arrested all the freed accused on charges of entering India without valid travel documents! " India's Act of Piracy, 1993

சாவை வென்ற கிட்டு ஒரு போராளியாக, தளபதியாக, ஓவியனாக, சமையல்காரனாக, அரசியல்ஞானியாக, ஆத்மீகவாதியாக, கலைஞனாக பன்முக ஆற்றல்களை உள்ளடக்கிய எம்ர்சன் கூறும் "ஒரு மனிதன்".

இவரை அறியாதோர் ஓரளவு தன்னும் இவர் பற்றிய தேடலில் ஈடுபடுவதற்கு இவரின் வீர மரணத்தைத் தொடர்ந்து இவரது தோழர்களால் வெளியிடப்பட்ட "தளபதி கிட்டு ஒரு காலத்தின் பதிவு" என்ற நூலும், புலம் பெயர்ந்து இருந்த காலத்தில் கிட்டு தன் காதலிக்கு எழுதிய "என் இனியவளுக்கு" என்ற மடல்களும் உதவியாக உள்ளன எனலாம்.

கிட்டுவைப் பற்றி அவரது தோழர்களில் ஒருவரான ச.பொட்டு கூறுகையில் "...குட்டிசிறியின் மோட்டார் செல்லுக்கு கரி மருந்து அளவு பார்ப்பதில் இருந்து, நண்டுக் கறிக்கு உள்ளி தட்டிப் போடுவதுவரை, எல்லாக் காரியங்களிலும் செய்வன திருந்தச் செய்தார்" எனக் கூறுகிறார்.

செய்யும் தொழிலே தெய்வம், அதில் திறமைதான் தமது செல்வம் என்ற கீதாசாரத்தை வாழ்வாக்கிய கிட்டு "போராளிகளின் உடுப்பைத் தோய்த்து மடிக்கும் வேலை என்றாலும்- அதை எப்படி வெள்ளையாகத் தோய்ப்பது என்று ஆராய்ச்சி செய்வேன்" என ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

போராட்டச் சூழலில் சிறுவர்களின், குழந்தைகளின் மனநிலை, உளநிலை பாதிக்கப்படுவதை உணர்ந்த கிட்டு அவர்களுக்காக பல சிறுவர் பூங்காக்களை உருவாக்கியதை நாம் அறிவோம்.

அதேபோல் போராட்டச் சூழலில் மக்கள் மத்தியில் விடுதலை உணர்வு குன்றாமல் இருப்பதற்காக அந்த மக்களுக்கு நன்கு பரிச்சயமான கலை வடிவங்களான வில்லுப்பாட்டு, தெருக்கூத்து, நாடகம் என்பன மூலம் அரசியல் விழிப்புணர்வை

சுதுமலை கூட்டத்தில் உரையாற்றுகிறார் கேணல் கிட்டு

ஆனால் இந்தத் தாயின் மகன், நாவலின் கதாநாயகனான பவல் (Pavel Mikhailovich) ஒரு இளம் ஆலைத் தொழிலாளியாக இருந்தபோதும் நன்கு வாசிப்பவன், ஒரு கருமயோகி, ஒரு புத்திஜீவி. ஒரு புரட்சியாளன்.

ஆரம்பத்தில் மகனில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை, அவனின் புதிய நண்பர்களை, அவன் வாசிக்கும் நூல்களை எதுபற்றியும் அறியாது இருந்த தாய் கால ஓட்டத்தில் அவனை அவன் நண்பர்களை, அவர்கள் செயற்பாடுகளை உன்னதமான, தாய்மையான காரியங்களாக நோக்கத் தொடங்குகிறாள்.

வாசிக்க கற்றுக்கொள்கிறாள்.

அதிகாரவர்க்கத்தால் பவல் கைது செய்யப்படுகிறான். அந்தத்

தோன்றியபோதும் கோர்கியின் பவலாக தங்கத்துரை மாறிய காட்சி ஒரு உன்னதமான அரசியல் அரங்கம் (a powerful political theatre) எனலாம். இவைபற்றி பிற்தொரு சமயம் எம் பார்வையைச் செலுத்துவது காலத்தின் தேவை.

கோர்கியின் நாவல் கிட்டுவை ஆகர்சித்ததில் அதிசயம் இல்லை.

கிட்டுவின் புத்திக் கூர்மைக்கும் அதனை வெளிப்படுத்தும் படைப்பு ஆற்றலுக்கும் உதாரணமாக ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

அவர் ஜெரோப்பாவில் ஒழித்து ஓடிக்கொண்டிருந்த காலம். அப்போ ஒரு வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையாளர் அவரைச் சந்திக்கிறார்.

அந்தச் சந்திப்பில் தமிழீழத்தின் எல்லைகள் எது என்ற

வற்றிப்போகும்

கோடைக் கடலும்

பகலில் மகனீர் கல்லூரிகளைச் சுற்றும்

விடலைப் பையன்களும்

இங்கு காணமுடியாது-

ஆனால்

காணத் துடிக்கிறேன்"

கிட்டுவின் படைப்பு ஓசையில்

அயர்லாந்து தேசத்தின்

குடிமனைகளும்,

கிராமப்புறங்களும்

வயல்வெளிகளும்

எப்படி இருக்கவேண்டும் எனக்

கனவு கண்ட டி வலறாவின

குரலையும் கேட்கிறேன்.

11ம் பக்கம் பார்க்க